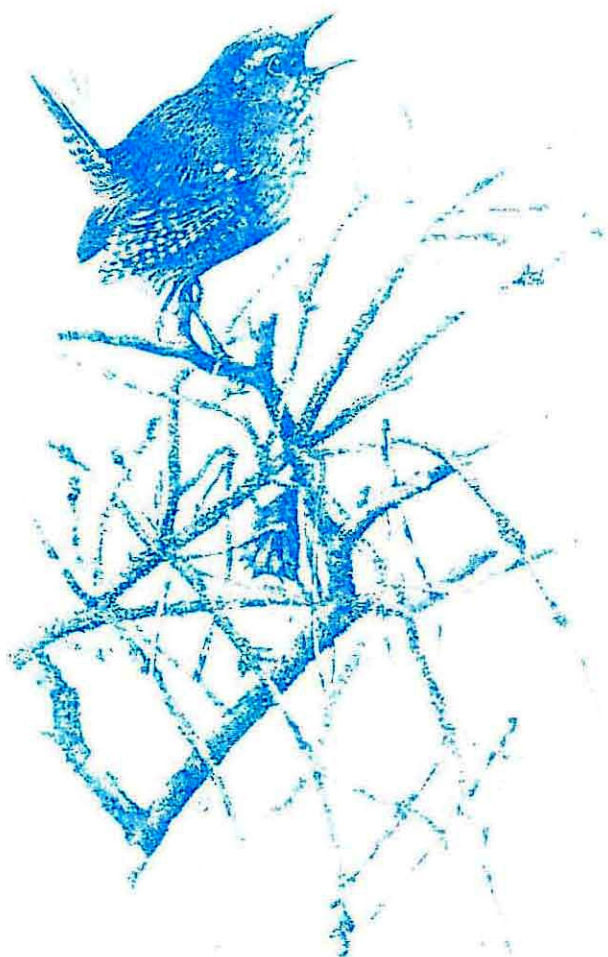

Rozhovory se životem

OBSAH

1. Medialita-----	4
2. Láska a sexualita-----	9
3. Karmický zákon-----	15
4. Ubohé duše, hřbitovy-----	19
5. Příroda-----	22
6. Čas a prostor-----	27

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

„Jdi ke světlu. Jdi k lásce, která zve tě
a jež ti odejme ubohost lidských pout.“

A. Janoušková: „Modlitby“

Medialita

Většina lidí si pod pojmem člověk představuje pouze vnější obal duchovní osobnosti, která tvoří pravou podstatu každého člověka. Celý náš život probíhá současně v pozemské a v nadzemské, duchovní, dimenzi. Ve dne je fyzické tělo aktivní v pozemské dimenzi a v noci odpočívá, zatímco duchovní tělo, tělo astrální, stoupá do nadzemských dimenzí, kde je posilováno a prochází určitými učebními procesy.

Mnozí lidé si nejsou tohoto stavu vědomi, protože odmítají vše, co nemohou pomocí smyslů rozumově zvládnout, jako nedoložené báchorky. To je pochopitelné a každý, kdo se zabývá otázkami existence ducha, potkává jejich nevíru s tolerancí a porozuměním. Duchovní pravdy lze vnímat a poznávat jen pomocí probuzené aktivity ducha, na kterého nevěří a tím zůstávají uzavřeni v okruhu rozumových hranic, bez poznání duchovních perspektiv za hranicemi hmoty.

Mnozí lidé jsou však schopni dnes, tak jako v minulých staletích, tyto hranice překlenout a vnímat jevy neomezené prostorem a časem. Většinou se ostýchají o svých prožitcích hovořit ze strachu, že budou otypováni jako „blázni“ nebo zesměšněni, protože pozemské vědecké systémy nevybočují z rámce rozumového vnímání a považují esoterické jevy za chorobné projevy duševního stavu dotyčného člověka.

Ti, kteří jsou schopni díky své zesílené senzibilitě slyšet, vidět, vnímat a přijímat astrální impulzy, přicházející z nadzemských dimenzí, jsou nazýváni médium. Životní ód média, jehož pomocí přijímají astrální jevy, se odděluje lehčeji od fyzického těla, než je tomu u méně senzitivních jedinců. To není nic chorobného, nic, co lze nazývat hysterií, slabou vůlí nebo nervozitou. Nervová síla a vůle média je ve srovnání s méně mediálně nadaným jedincem vyšší.

Čistá média si přinášejí mediální schopnosti již se zrozením, jestliže byla před příchodem na zem srozuměna se svým budoucím úkolem, stát se spojovacím kanálem mezi zemí a nadzemím. Dlouho před svým zrozením byla v astrálních sférách na tento úkol připravována a i během jejich pozemského života jsou provázána duchovními pomocníky, kteří usměrňují život média ke splnění vytčeného úkolu. To znamená, že medialita je schopnost určitých,

řekněme vyvolených jedinců, přinášet lidstvu sdělení z oblastí jemu nedostupných a neznámých, z oblastí, které jsou původním domovem všech lidí, kteří si toho ale nejsou v důsledku jejich duchovní letargie vědomi. Tuto letargii prorazit a přivést lidstvo mediálně předávanými duchovními pravdami k probuzení, k pochopení účelu pozemského života a k poznání, že člověk je víc než hmotné tělo, je cílem většiny mediálních sdělení a úkazů.

Rozlišujeme celkem tři hlavní druhy mediality:

1. Medialita parafyzikální
2. Motorická medialita
3. Medialita paragnostická

1. Parafyzikální medialita se projevuje v přítomnosti média různými hmotnými fenomény, které lze fyzikálně měřit, ale které jsou nevysvětlitelné, jako na příklad: samovolný pohyb těžkých předmětů ve vzduchu, změna formy určitého předmětu bez zjevné příčiny, materializace ze vzduchu do pevné formy nebo naopak dematerializace pevných forem. Do oblasti této mediality patří také různé druhy duchovní léčby, např. logurgie, paranormální chirurgická a duchovní léčba na Filipínách.

Parafyzikální média jsou vzácná. Dychtivost lidské masy po senzaci a popularita odvádějí často tato média od nežijícího života k hromadění hmotného bohatství a k poklesu životních morálních hodnot. Tím média oslabují až i ztrácejí jejich mediální sílu, jejíž růst vyžaduje morální čistotu života a lásku k bližnímu.

2. Motorická medialita se projevuje mediálním psaním, malováním, rozhovory v transu a podobnými motorickými aktivitami. Medium přenechává funkce určitých tělesných orgánů, na př. rukou, duchovní inteligenci, která v něm neviditelně působí.

3. Paragnostická medialita je nejrozšířenějším druhem mediality. Umožňuje médiu příjem paragnostických jevů pomocí sluchu, formou jasnovidectví nebo vnitřním hlasem.

Motorická medialita znamená působení na tělo média, paragnostická medialita na jeho vědomí. Hranice mezi kontrolní oblastí média a cizí inteligence může probíhat rozlišně. Při mediálním psaní může být médium při plném vědomí. Motorická činnost jeho rukou je vyvolána cizí silou, aniž by ji médium ovlivňovalo. Písmo může být podobné písmu média nebo může nést všechny znaky písma projevující se síly.

K mediálnímu psaní dochází i v transu. Astrální tělo média je vytlačeno, ale zůstává spojeno s ostatními těly aury „stříbrnou šňůrou“. Jeho místo přebírá duchovní tělo cizí intelligence. Po jejím výstupu se vrací astrální tělo média zpět do aury a dochází k probuzení z transu. Přechody mezi jednotlivými mediálními formami jsou běžné.

Nejrozšířenějším mediálním efektem - přibližně u 50% mediálně schopných jedinců - je vnímání vnitřního hlasu. Je lokalizován v srdeční oblasti, v hlavě nebo se zdá přicházet zvenčí a je přijímán sluchem. Vnitřní hlas se projevuje i formou myšlenek. I zde dochází k plynulým přechodům mezi jednotlivými formami mediálního vnímání.

Vzácnější jsou jasnovidci, jejichž mediální potence se projevuje formou obrazů, schopností exterozace, bilokace, astrálního putování ap.

Výroky médií nejsou absolutní pravdou, pro tu chybí lidské řeči příslušná výrazovost. Jsou cestami, které vedou člověka k poznání jeho původu, současných a minulých chyb, aby mu bylo pomoheno oprostit se z nadvlády negativních sil a dosažení vývojového růstu. Mám ovšem na mysli aktivitu a výroky čistých médií, vedených vysokými duchovními bytostmi, jejichž cílem je láska a pomoc lidstvu. Vedle nich existují i „média“, která jsou hračkou nízko vyvinutých, v oblastech blízkých zemi žijících duchovních bytostí, jejichž horizont duchovního vědění nepřesahuje horizont duchovního poznání člověka. Tím, že nejsou zatíženy hmotným tělem, mají přístup k astrálnímu vnímání, které jim umožňuje vidět minulé a některé budoucí jevy jednotlivých lidských životů. Ve spiritistických seancích, zaměřených na hmotné efekty a prospěch, přesvědčují přítomné o své vševědouce a moci. Čisté duchovní bytosti se podobných schůzek nezúčastňují. Média, činná pro nízko vyvinuté bytosti, se probouzejí z transu unavená, vyčerpaná, protože nízké duchovní bytosti se vyžívají z jejich životní síly a ze síly přítomných lidí. I vysoké duchovní bytosti potřebují ke svým mediálním projevům lidskou životní sílu, kterou však po skončení svého úkolu vracejí médiu mnohonásobně zpět.

Každý člověk je do určité míry mediálně nadaný. Chraňte se však před spiritistickými pokusy bez odborných znalostí a dostatečné duchovní ochrany. Mohou končit těžkými duchovními chorobami a pomatenostmi. Citovým vzrušením se při spiritistických seancích

otevřít lidská aura, ve které se mohou usadit negativní bytosti. Člověk pak ztrácí svoji individualitu a dochází k pomatenosti až k schizofrenii. Proste Boha o ochranu před negativním působením těchto bytostí a zkoušejte dlouho, než uvěříte, že k Vám hovoří opravdu čistý duch a ten, jehož jméno slyšíte. Nejlépe je potlačit zvědavost, která člověka do spiritistických spolků přivádí a oddat se vůli Tvůrce.

Čisté médium klade vysoké nároky na svůj morální život. Je příkladem pro ostatní, oddáno lásce k Bohu a svému bližnímu, jemuž stojí vždy připraveno pomoci.

Při rozhovoru o medialitě nelze zapomenout na její úlohu v oblasti umění. Každý umělec je víceméně médiem, které přijímá pomocí mediální intuice obrazy svých děl. Mediální kresby, hudební skladby, literární díla, předávaná prostřednictvím vnitřního hlasu, vytvářejí vrcholná díla staleté lidské kultury. Jejich formy a působení zrcadlí nádheru sfér, ze kterých jsou předávány. Každé umělecké dílo, vyšlé z tohoto pramene, vykazuje pořádek, systém, harmonii barev a tvarů a při jeho vnímání vyvolává v duši ozvěny krásy a oblažení.

Mnohé umělecké pokusy dnešní doby, vyjádřené křiklavostí, disharmonickým vřeštěním provázeným nechutnými tělesnými pohyby a masovou hysterií, hromaděním perfidních efektů a nevybíravých slov, jsou dnes nazývány realistickým uměním. I toto umění je obrazem pramene, z něhož vychází.

Nakonec ještě několik příkladů mediality z časů minulých, ale i z doby současné:

V díle perského proroka Zaradhustra se dovídáme o jeho mediální síle: „Zjevil se mi anděl, který mě seznámil s pořádkem Božím a dal mi úkol tato poznání zvěstovat lidem.“

Ve Starém zákoně je často řeč o prorocích, kteří slyšeli „Hlas Boží“. Zároveň je zde i varováno před falešnými proroky.

Sokrates se nechal celý život vést svým vnitřním hlasem, „Daimonien“. Po odsouzení k smrti vypitím poháru s jedem říká, že smrt není pro něho nic zlého, protože jinak by ji jeho Daimonion nedopustil.

Mohamed je osamocen v opuštěné jeskyni navštíven andělem. Sůry Koránu jsou mu diktovány vnitřním hlasem.

Jeanne d'Arc, Panna Orleánská, bylo vedena vnitřními hlasy k činům pro svou vlast.

V 18. století vzbuzují velkou pozornost vyprávění švédského jasnovidce a přírodního badatele Svedenborga o nadzemských světech. Sto let později je Jakob Lorber, hudebník ze Štyrského Hradce, přiveden vnitřními hlasy k mnohasvazkovému dílu o životě Ježíše Krista. Říká: „Slyším hlas svého Pána v srdci jako jasné vyslovené myšlenky.“

Mnozí slavní komponisté přiznávají, že jejich skladby jsou „dary, přicházející shora“. Hudbu, známou pod jejich jménem, slyšeli znít v uších a stačilo ji jen napsat. V posledních letech vzbudila pozornost hudební činnost anglického média Rosemary Brown, jednoduché hospodyně, která, ačkoliv neuměla hrát na klavír, byla schopna mediálně přijímat a hrát skladby Schuberta, Chopina, Bacha, Beethovena, Debussyho, Brahmsa a jiných zemřelých skladatelů.

V dnešní době přijala pianistka Hella Zahrada mediálně básně zemřelého básníka Ephidea. Richard Bach přiznává, že jeho známá kniha „Racek Jonathan“ mu byla diktována vnitřním hlasem.

Denně jsou známy nové a nové mediální zážitky lidí všech kulturních a společenských vrstev celého světa. To potvrzuje, že medialita je přirozeným nadáním člověka, které však musí být správně rozvíjeno, s plným vědomím jeho hodnot, ale i nebezpečí.

Před člověkem stojí ještě tolik neznámých poznatků, které tvoří a zajišťují jeho život a které nebyl doposud schopen ani vnímat, natož jím porozumět nebo stvořit něco jím aspoň zdaleka podobného. Odkud bere člověk svoji aroganci vůči vyšší síle, která mu umožňuje existenci a růst, přináší podporu ve slabostech a klopýtání? Odkud přichází jeho domýšlivost cítit se pánem nad životy a jejich posláním? Nahrazuje přírodu mrtvou hmotou, lásku a porozumění egoizmem a svévolností, pokoru arogancí. Faktory, které nejsou schopny tvořit, ale ničit.

Literatura:

- H. Bender: „Parapsychologie, Entwicklung“
Wissenschaftliche Buchgesellschaft Darmstadt 1974
- G. Emde: „Möglichkeiten und Gefahren der Medialität“
Via Mundi 1983

Láska a sexualita

Opravdová, čistá láska není produktem žláz nebo pohlavního pudu a znamená mnohem víc než pouhý pocit nebo vlastnost. Lásku nelze koupit nebo zničit, není úspěchem vůle nebo umíněnosti. Je silou ducha, životním sluncem, jehož teplo a světlo zajišťují lidskou existenci, bohatství duše, růst a zdraví těla. V knize „Psychology, Religion and Healing“ (Nashville Abingdon Press - New York) říká Dr. Leslie Weatherhead, že ztráta lásky je podstatným faktorem všech nemocí. Staré řecké chrámy zdobila slova: „Láska, spojená s moudrostí, je tajemstvím života.“

Myšlenky lásky vyvolávají v těle příznivé chemické proměny, přemáhají negativní energie, harmonizují aktivitu duše a těla. Pravá láska neomezuje a nesvazuje. Lidé jsou zvyklí automaticky, bez přemýšlení, ovládat a manipulovat toho koho milují vlastním egoizmem, jehož působením pravá láska odchází.

Duchovním střediskem lásky je srdeční čakra, zásobující mozek a tělo životodárnými kosmickými energiemi. Radar, který zachycuje pocity spolužijících a umožňuje formou intuice jejich další působení. Stupeň vývoje této čakry určuje náš vztah k bližním, čistotu myšlení, morální hodnotu charakteru, ale i vztah k Bohu. Síla aktivity srdečního centra odpovídá stupni jeho vývoje.

Láska je pramenem tvůrčí potence, umělecké kreativity a umění vůbec. Již samo slovo láska je nositelem netušené akustické energie a síly. Jeho pomocí lze pozitivně ovládat důležitá jednání, získávat porozumění a přátele, ale i, jak již bylo řečeno, zdraví těla.

Jestliže nadechujeme zdlouha slovo láska a ve stejném rytmu je pomalu vydechujeme, je aktivováno srdeční centrum, které posiluje éterické tělo a jeho pomocí tělesné orgány. Oživuje mozkovou buněčnou tkáň a harmonizuje duševní citění. Při nádechu a výdechu si představujeme lásku jako intenzivní, zářící světlo, které prostupuje naším tělem a zahaluje hlavu. Před každým rozhovorem, nebo jsme-li svědky brutality, hádek, sporů, pomluv ap. vysíláme toto světlo našim společníkům vstříc. Tím nejen chráníme sebe proti nepříznivé, temné energii cizích negativních slov a myšlenek, ale jsme schopni i kontroly vlastních slov a skutků.

Ten, kdo se nechává ovládat tělem a ne duchem, na kterého nevěří, nepozná opravdovou lásku. Ta stojí vysoko nad požadavky těla a rozumu a její vnitřní prožitky nelze zachytit slovy.

Tak jako láska, je božskou silou nesmírné intenzity sexuální energie. Výraz „sexuální“ vyvolává v lidech různé představy, téměř vždy spojené s uspokojováním tělesných pudů. Sexuální energie, kreativní, životní prasíla, je tvořící silou ducha. Působí nejen v dimenzi pozemské, ale i v dimenzích stojících mimo prostor a čas. Pravý význam této síly mizí dnes stále více z lidského vědomí, které je ochotno uznávat jen její smyslové působení. Nesprávnými představami o využívání sexuální energie začlenil ji člověk do zákonitosti dobra a zla, které mu slouží jako životní orientace.

Dlouhá léta byla sexualita doménou muže. Ale sexuální síla nepodléhá nadvládě muže nebo ženy, dobra nebo zla. Je božskou tvůrčí silou, zaručující rozmnožování a tím existenci lidstva, je kreativním faktorem umělecké intuice, přirozeným, radost dávajícím pramenem, který v nás manifestuje božskou lásku, z níž vychází. Od člověka vyžaduje jediné: zdůrazněnou zodpovědnost za její využívání. Je-li tato zodpovědnost porušena a sexuální síla zneužívána, dochází k zeslabování těla a k jeho zániku, jak dokazuje nemoc AIDS.

Současná doba často zaměňuje sexuální energii se sexualitou a sexualitu s láskou. Sexualita je aspektem lásky, lásky se oddávající. Bez lásky je sexualita pouhým ukojením tělesných chtíčů a smyslů. Tělo vyžaduje svoje práva a proto není podle duchovních zákonů sexualita, vycházející z lásky a odevzdanosti, hříchem. Sexuální spojení bez lásky aktivuje nízké tělesné energie, které působí negativně nejen na člověka, který je vyvolává, ale i na jeho okolí. Střídáním partnerů dochází k míšení životní síly, ódu obou partnerů a tím k oslabování životní síly vlastní. Následkem je dizharmonie mezi duší a tělem, provázená duševním napětím, které nutí postiženého hledat stále nové a nové možnosti tělesného ukojení a vede k morálnímu poklesu. Zneužíváním pohlavní síly dochází k oslabování tělesné imunity, které končí smrtí. Lidstvo je si tohoto nebezpečí plně vědomo, ale vůle člověka ovládat své tělesné pudy je tak malá, že násilně potlačuje ve svém vědomí možnost degenerace budoucího lidstva, která mu zneužíváním sexuální síly hrozí.

Někteří jedinci volí formu tělesného uspokojování tím, že přivádějí energetický proud sexuální energie k jeho vrcholu formou

onánování. Posuzovat, co je dobré a méně dobré, nemám právo. Morální cítění každého člověka je rozdílné a každý je zodpovědný za své činy sám. Až dosáhnou jedinci, kteří trpí zesíleným nátlakem svých tělesných pudů vyššího duchovního vědomí, nezávislého na těle, oprostí se od jeho nátlaků a poznají nádheru uspokojení mnohem vyšších.

Jedinci, zplození bez lásky při uspokojování tělesného chtíče, přicházejí na svět často poznamenání nepříznivou energií, provázející zárodečné stadium jejich zrodu. Většinou tito zplození ještě nepatří, vzhledem ke svému duchovnímu vývojovému stupni, na planetu Země a nejsou schopni se jejím životním požadavkům přizpůsobit. Jsou nazýváni Planetárními cizinci. Zplození v opilství, z egoizmu, ve stavu omámení drogami nebo v bezuzdných sexuálních orgiích prožívají většinou svoji pozemskou inkarnaci jako život plný utrpení vlastního, ale i utrpení, která způsobují svým spolužijícím. Vyznačují se brutalitou, zdůrazněným egoizmem, bezohledností, touhou po moci a po bohatství, nejsou schopni přijímat a vysílat světlo a lásku. Jejich životní světlo bylo probuzeno k životu působením negativních energií požívačností a tělesných chtíčů, jejich duše není schopna prorazit tuto energetickou bariéru a oprostít se její nadvlády.

K pomoci duchovního světa nenachází Planetární cizinec přístup, protože nízká frekvence jeho čaker nedosáhne spojení s vlastním duchem a s duchovním průvodcem. Tento jedinec se nechává životem vést pouze instinkty a smysly.

S kosmem jsou Planetární cizinci spojeni jen srdeční čakrou. Ostatní energetická centra stagnují, protože nejsou dostatečně vyvinuta. Navenek se tento fakt projevuje v nízkém duševním a hrubém tělesném stavu. Mnohdy se cítí jmenovaní jedinci jako pronásledované zvíře a reagují častými agresivními výpady vůči svému okolí. Pozemská inkarnace nepřináší většinou žádný účinek. Umírají na vývojovém stupni, s nímž se zrodili. Ale ani tito nešťastníci nejsou vyřazeni z působení lásky a milosrdenství Tvůrce. Někteří jsou přivedeni k rodinám, které jim umožní poznání, že vedle instinktů, zisků a smyslů existuje ještě něco vzácnějšího, láska.

Populárním jevem současné doby jsou tzv. „dětí z retorty“. Umělým programem dosažené těhotenství je zásahem do božských životních zákonitostí. Mnoho manželských párů se nestanou rodiči přirozenou cestou, protože volili před svou inkarnací jiný způsob

svého pozemského vývoje. Učební životní proces jejich bezdětné inkarnace může spočívat v tom, že svoji lásku a schopnosti postaví do nezištných služeb pomoci potřebným spolužijícím nebo do služeb umění.

Děti nejsou něco, co chceme nebo nechceme. Jsou darem, který nám jejich Otec, Stvořitel, svěřil, abychom jim během pozemské inkarnace zajistili potřebné existenční podmínky a možnost duchovního růstu. V každém životním okamžiku zůstávají vlastnictvím svého Otce. Nespoutávejme dětské duše opičí láskou. Milujme je, ale neohrožujme jejich přirozený vývoj a růst mateřským egoizmem. Naše paže musejí zůstat stále otevřené, abychom vyvíjející se duši a tělo dítěte zachytili při pádu, a současně jim ponechali volnost pro osobitý vývoj. Respektujme v každém dítěti samostatnou osobnost již od nejútlejšího věku.

Děti manželské i nemanželské, které jsou očekávány s láskou a radostí, znají již před narozením svoje budoucí sourozence a rodiče, se kterými jsou karmicky spojeni. Společně s vysokými duchovními osobnostmi, které mají přehled přes vývojový vzestup, schopnosti a minulé životy inkarnujícího se člověka, volí rasu, pohlaví a zemi, ve které se mají zrodit. Zemi, která pomáhá svou politickou, kulturní a duchovní strukturou nejlépe vyrovnat karmická zatížení, splnit předsevzaté životní úkoly, vedoucí k duchovnímu poznání a růstu.

Život člověka začíná od okamžiku početí, kdy se energie životního zárodku spojuje s energetickými proudy mateřské aury. Proto dochází u většiny žen po násilném přerušení těhotenství k duševním otřesům, pocitům beznadějné prázdnoty a nezřídka k bolestným výčitkám a pocitům provinění vůči probouzejícímu se životu. Mateřská aura ovlivňuje buněčné dělení (morula, blastula, gastrula), fyzický a psychický růst embrya. Od třetího měsíce těhotenství se odděluje část duševního vědomí embrya z matčiny aury a spojuje se s vědomím mateřského těla, které podporuje fyzický růst a vývoj jednotlivých orgánů. Během celého prenatalního vývoje se dítě podílí na energii pocitů a myšlení nejen matky, ale i otce.

Od okamžiku zrození na zemi zůstává dítě ve spojení se svou původní duchovní rodinou. V tomto duchovním svazku jsme žili tak dlouho, dokud jsme v důsledku neustále se opakujících provinění proti božské zákonitosti neztratili fluidální tělo, které se stále více zhmotňovalo a muselo přejít do hmotných životních

prostorů, pro ně stvořených. Tím došlo k odtržení od naší duchovní rodiny, do níž se po opětném dosažení duchovní čistoty a zralosti vrátíme zpět.

Pomocí intuice působí duchovní rodina zvláště silně na dítě až do jeho dvanáctého roku. Zemře-li matka dítěte před tímto věkem nebo opustí-li své dítě, proudí do duševního vědomí dítěte z duchovního těla zemřelé matky prostřednictvím „anděla strážného“ posilující energie nebo jsou předávány přímo andělem samým. Každou noc se dítě setkává ve spánku, kdy se odděluje jeho astrální tělo a stoupá do nadzemských sfér, se svojí zemřelou matkou, která mu pomáhá v jeho duševním a tělesném vývoji. Tato setkání, která si dítě při přechodu do denního vědomí, stejně jako utěšující energii „anděla strážného“, neuvědomuje, mírní bolest dítěte nad ztrátou matky. Dospělí se domnívají, že děti jsou schopné brzy zapomínat. Vypráví-li dítě o svých astrálních zážitcích, odmítají dospělí jeho vnitřní zážitky tvrzením, že je to vše jen dětská fantazie. To není správné! Věřte svému dítěti! Zvláště v útlém věku mají děti zesílenou intuici a jsou schopny vnímat astrální jevy, které dospělý člověk vlivem rozumové bariéry vnímat schopen není.

Každé dítě je, jak již bylo řečeno, během svých prvních pozemských kroků provázeno zesílenou pozorností a pomocí jeho duchovní rodiny a duchovního průvodce, kterého nazývá „anděl strážný“. Přibližně kolem dvanáctého roku se prohlubuje kontakt dítěte s vlastním duševním vědomím. Zároveň se probouzejí mentální síly, dítěti předurčené přírodním zákonem a zesiluje se působení rozumové oblasti na oblast duševní. Tím dochází k narušování dosavadní harmonie mezi duchem, duší a tělem. Dítě hledá „samo sebe“. Toto hledání se projevuje známými pubertálními jevy, které přivádějí rodiče často k bezradnosti. Doposud převládající intuice dítěte je potlačována zesilujícími se impulzy rozumu, rozvíjejícím se samostatným myšlením, ale i vlivy okolí a dospělých, od nichž dítě přejímá zvyklosti, životní názory a duševní programy pro další život, ovlivňující zrání jeho osobnosti. Oslabená intuice a určité duševní síly nemohou prorazit rozumovou bariéru a ustupují do pozadí. K jejich opětovnému zesílení dochází většinou až mnohem později, vlivem životních zkušeností a ran, které evokují naději a důvěru ve vyšší pomoc, posilují víru a potlačují rozumovou nadvládu.

Každý člověk je zodpovědný za dodržování božských zákonů. V dospělém věku se stává příkladem pro dorůstající generaci,

i když ne vždy příkladem pozitivním. Uvědomujme si svoji zodpovědnost vůči mladým lidem, vysvětlujme jim pravý význam sexuální energie, průvodkyně lásky. Naučí-li se ji správně využívat, staví si mosty k vyšším poznáním, k zušlechťování osobnosti a k zesílení duchovního růstu.

Sexuální energie nesmí být zneužívána. Spojení těl bez působení duše, bez lásky, je bezohledným plýtváním této tvořící božské síly a oslabováním vlastních duševních i tělesných sil. Člověk, tvořící vrchol životní pozemské vývojové pyramidy, neměl by být v ovládnutí svých pudů horší než zvířata, která instinktivně, bez možnosti působení vlastní vůle a rozumové kontroly, respektují hranice využívání sexuální síly.

Člověk má moudrost, má vůli a lásku. Tyto atributy by měly být vládcem jeho tělesných chťíčů. Duchovní centrum vůle je v předním mozku. V zátylku je uloženo centrum odvahy. Obě centra jsou spojena s duchovním centrem života v kostrční čakře. Nasazením pevné vůle jsou přivedena tato centra k zesílené aktivitě, která pomáhá zvládnout zneužívání pohlavní síly.

Sexuální energii lze převést v duševně - duchovní sílu lásky, která nemá zapotřebí tělesný kontakt. Sexuální zdrženlivost uvolňuje nesmírné vnitřní kreativní síly, pokud je spojena s duchovní čistotou. Dnešní člověk je však ve své většině závislý na činnosti rozumu a smyslů, které zužují radius duchovního poznání a zdůrazňují požadavky těla.

Pomáhejme vysvětlením, příkladem a láskou všem, kteří jsou odhodláni proti tělesným chťíčům bojovat. Není to boj lehký. Neodsuzujme ! Na zemi je tolik duchovních vývojových cest, kolik na ní žije lidí. Potkávejme všechny duše s porozuměním, s láskou, připraveni jim pomoci při hledání cesty k oproštění se z tělesných pout a při volbě cesty k rozpětí ducha. Nevíme, zda v našich vlastních minulých životech jsme nebyli ještě horší.

Karmický zákon

Člověk čistého ducha, oddaný své práci, jenž vítězí nad sebou samým, ovládá smysly a má ve svém srdci místo pro všechny tvory, ač vede činný život, je neposkvřněn svými činy.

Bhagavadgita V. 7

Sanskritské slovo „karma“ znamená působení, čin. V žádné světové řeči není znám synonym tohoto slova, který poprvé zavedla v evropské esoterické literatuře Helena Petrovna Blavatská (1831-1891).

Karmický zákon je zákonem příčiny a působení, actio - reactio. Je jedním ze základních, konečných božských zákonů. Konečný proto, protože zanikne, jakmile lidstvo dosáhne vývojového stupně dokonalosti. Právě tak jako není člověk schopen svojí vůlí a silou překonat zákony fyzikální, např. gravitaci a zákony přírodní, např. stárnutí, jenom proto, že na ně nevěří, není schopen překonat ani působení zákona karmického a s ním spojenou reinkarnaci jenom proto, že na ně nevěří.

Negativní nebo pozitivní karma v životě nynějším nebo v některém ze životů příštích odpovídá příčinám, které jsme vyvolali. Postihuje nejen toho, kdo tyto příčiny zavinil, ale i všechny ty, kteří se na jejich vzniku a trvání podíleli. I v případě nevědomosti o existenci karmického zákona musí být všechna provinění proti životním zákonitostem karmicky vyrovnána. Člověk má svobodnou vůli a dovede rozeznávat dobro od zla. Má i dostatek síly si říci: „Ne, to neudělám, to není správné!“

V Bibli najdeme mnoho míst, které dokazují, že pro Ježíše a lidstvo jeho epochy byla karma a reinkarnace něco zcela samozřejmého. Korektorům Bible se nepodařilo všechny důkazy o existenci těchto důležitých zákonů zničit. Biblický příklad: Ježíš uzdravuje nemocného a říká mu: „Už nehřeš, aby tě nepotkalo něco ještě horšího!“ (Jan 5,14)

Každý člověk rozhoduje sám o svých činech a nese za ně sám zodpovědnost. Často je o svém jednání přesvědčen, že je skutkem dobrým. Dobrým většinou pro něho samotného, protože zapomíná, že to, co vyžaduje pro sebe, má vyžadovat i pro bližního a stejnou mírou, jakou měří sebe, má měřit i ostatní. Proto vyžaduje každý skutek kontrolu a přemýšlení, nepoškodí-li někoho jiného. Nejen člověka, ale i přírodu a všechny život, protože všichni dohromady tvoříme vzájemně na sebe závislý kosmický životní celek. Komu pomohu svým činem, svými slovy, jsou v souladu s božskou zákonitostí ?

Jakmile se naučíme kontrolovat svoje myšlenky, slova a činy, ztratíme nutnost zbytečných otázek jako např.: „Proč zrovna já ? Proč právě mě Bůh tak trestá ?“, protože pochopíme, že se trestáme sami. Karmický zákon je neúprosný. Vyžaduje, že vše musí být do posledního haléře splaceno. Budete se asi ptát: „Kdo registruje tak přesně naše myšlenky, slova, chyby a rozhodnutí ?“ Všechny naše myšlenky, slova, skutky, prožitky a životní události jsou vtlačeny v životním ódu každého z nás. Tento ód nezaniká smrtí. Zemřelý si ho odnáší do nadzemí, kde je uložen v tzv. Akaša kronice. To umožňuje lidem s praekognativními schopnostmi vnímat a popsat minulé inkarnace člověka a jejich průběh, částečně i budoucí.

Bhagavadgita VIII. 6: „Neboť na čem ulpívá mysl člověka v hodině smrti, to bude řídit jeho ducha v okamžiku osvobození.“
(BHAGAVADGITA, nakladatelství Santal, Liberec 1995)

Smrt je osvobozením ducha z hmotného těla. Na co myslí člověk v hodině své smrti ? Na svůj uplynulý život. Po přechodu do nadzemských sfér mu probíhají před očima jako film obrazy života právě uplynulého, ale i životů dřívějších a tu si uvědomuje své dobré a nedobré skutky, omyly a nevyužitě příležitosti ke splnění všeho, co si před narozením předsevzal.

Bytost, která se rodí s tělem, s úkoly, ale i se spolužijícími, se kterými ji váže určité karmické zatížení, má možnost v novém životě překonat svou nevíru a nevědomost, soustředit se na odstranění svých chyb. Tyto jsou buď zakořeněny v její duševní struktuře z dřívějších životů nebo jsou vytvářeny v současnosti nedostatečnou kontrolou a vůlí být dobrý, čistý a spravedlivý.

I národy mají svou karmu a není náhodné, ve které zemi a s kým se znovu inkarnujeme.

Karma je zrcadlem lidských skutků, působením příčin, vyvolaných člověkem k životu. Vše co myslíme, mluvíme, děláme obsahuje současné působení, odpovídající hodnotě tvořeného. Jako přirovnání lze použít Newtonův třetí pohybový zákon: „V každém pohybu je obsažen protipohyb.“ Jsou-li lidské skutky v souladu s božskou zákonitostí, působí pozitivně a vytvářejí harmonickou karmu. V opačném případě prožívá člověk sám všechno nedobré, co učinil jiným. Mrzáci, slepí, hluchí, žebráci a životem pronásledovaní jsou obrazem svých vlastních provinění. Lidé, kteří se v některé z minulých inkarnací vyznačovali zvláštní brutalitou, např. vůči přírodě a zvířatům, rodí se často duševně abnormální. Jsou jim vybráni rodiče, jejichž genetický potenciál umožňuje tento duševní stav inkarnovaného, aby alespoň částečně odčinil, co způsobil.

Jedním z nejtěžších karmických zatížení je zabraňování duchovnímu růstu spolužijících vědomým klamáním a překrucováním daných duchovních pravd, fanatizmem a výsměchem nebo překročení zákonitého práva na život. To platí i pro dnes tak časté umělé potraty. Tato fakta však mnohý člověk odmítá jako zastaralé pověry a vytváří si další nepříznivou karmu pošlapáváním božské a přírodní zákonitosti.

Největší pomocí v karmickém působení je milosrdenství Stvořitele, které získávají duše, jakmile se probudí ze své duchovní letargie a jsou schopny se oddat víře a důvěře v Boží milosrdenství, které je součástí nejen křesťanské nauky, ale i védické Bhakti-filozofie a ostatních světových náboženských kultur. Je nesmírným darem, protože člověk sám nemůže zvládnout často nepřekonatelné karmické a reinkarnační zákony. Lituje-li svých činů a má snahu je napravit, prosí-li o milost a oddá se plně vůli Boží, může dosáhnout smířování a zmírnění karmického trestu.

Jako příklad uvádím život Fredericka Delins, slepého, zmrzačeného komponisty. Jeho zdravotní stav byl tak špatný, že tento nadaný hudebník nemohl sám pracovat. Prosil Boha o pomoc. Svého karmického utrpení se nezaváhal, ale získal přítele, Erika Femba, se kterým spolupracoval, aby lidstvu zůstalo uchováno vše, co si při svém zrození předsevzal mu dát.

Celkem rozlišujeme tři hlavní druhy karmy:

1. *Aktivní karma* působí v současném životě.

2. *Latentní karma* se v současném životě neprojevuje, ale ovlivňuje životy budoucí. Tato karma je také nazývána karmou programovanou a je tvořena celkovou sumou všech kauzálních spojitostí, námi k životu vyvolaných, které musí být v příštích inkarnacích odpykány. Latentní karma umožňuje jasnovidcům a prorokům předpovědi budoucnosti a osudových událostí. Duchovně probuzený a zralý jedinec tyto předpovědi nevyhledává, nýbrž otvírá se dobrovolně působení své karmy v důvěře v pomoc Nejvyššího. Všechno, co je oddaně a s plným vědomím přijímáno, vrací se k člověku ve svém nepříznivém působení oslabeno. Vědomé přijímání karmické zákonitosti vyžaduje důslednou myšlenkovou, slovní a citovou kontrolu, která zabraňuje hromadění dalších karmických kausalit. Důležitost této kontroly si lidé buď neuvědomují nebo ji nedosáhnou z nedostatku vlastní vůle.

3. *Vznikající karma* je karmou narůstající z našich současných chyb, provinění a přestupků všeho druhu.

Dnešní životní existence je plná starostí ne o životy budoucí, ale o současné požadavky hmotné. Pokud se člověk identifikuje s hmotným vědomím, nedosáhne duchovní čistoty a vytváří další články svého karmického řetězu, který ho poutá k zemi.

Nejdůležitějším životním cílem a karmickou ochranou je poznání duchovních pravd, víra v Boha a dodržování Jeho zákonů.

„Jako plápolající oheň stravuje dřevo, Ardžuno, tak i oheň Poznání spaluje na popel všechnu sudbu minulých činů. Vskutku, na tomto světě není lepší očisty nad Poznání.“ Bhagavadgita IV. 37, 38.

Nehledejme původ životních těžkostí mimo sebe a u Boha, nýbrž v sobě samých. Začneme evokací vlastní vůle k boji proti nedobrým návykům, vlastnostem, myšlenkám, skutkům a pocitům. Učme se vidět nejen potřeby a touhy vlastní, ale i požadavky spolužijících, učme se milovat. Tím splníme fundamentální principy lidského bytí a zajistíme si blaženost duše.

Ubohé duše, hřbitovy

Ubohé duše jsou často nazývány „duše zatracené“, ale tento název není správný. Bůh, otec všech duší, je láska, která neztrácuje, nýbrž pomáhá i největším provinilcům poznat a odčinit jejich nedobré skutky a najít cestu k duchovnímu růstu, cestu k návratu domů.

Ubohé duše jsou duše zemřelých, kteří soustavným proviněním proti božským zákonům a proti zákonům lásky k bližnímu zůstávali a zůstávají i po své smrti uzavřeni světlu a dobru. Trpí nízkým vývojovým stavem svého duchovního vědomí. Jejich posmrtná životní sféra je tmavá a odpovídá plně činům, které za sebou zanechali. Mnoho z nich ani neví, že zemřeli, protože na nesmrtelnost ducha a duše, stejně jako na božskou existenci, nevěřili. Bloudí ve sférách blízkých zemi a hledají spojení s lidmi, s nimiž žili. Jsou nešťastní, zlostní, že tito lidé je nevšímavě mijí. Nevědí, že jejich fluidální posmrtné tělo je pro většinu lidí neviditelné. Některé ubohé duše obsazují otevřenou auru žijícího člověka, který pak trpí depresi, ztrátou vlastní osobnosti, duševními nemocemi, stupňujícími se až schizofrenií.

Je přirozené, že bychom měli modlitbou pomáhat ke spáse těchto duší, které očekává nesmírně dlouhý proces karmického odčinění a dlouhá cesta k poznání a dosažení duchovního vědomí. Každý člověk a každý tvor se podílí na darech božské životní síly a lásky, které spojují všechny životy ve vzájemně se doplňující celek, v němž má jeden pomáhat druhému vrústat do poznání vše objímající existence společného Tvůrce.

Lidské modlitby za ubohé duše jsou světelné paprsky. Čím jsou intenzivnější, tím více světla na tyto duše působí a odvádí je z tmavého proudu negativních myšlenek, představ a duchovní zatvrzelosti. S pomocí světlych bytostí hledají cestu k Bohu a tím ke svoji záchraně.

Modlitba je pro ubohé duše mnohem účinnější než krášlení hrobů jejich mrtvých těl.

Někteří lidé zapalují doma při modlitbách za zemřelé svíčky. Tento zvyk je pro senzitivnější lidské jedince nepříznivý, protože světlo svíček přitahuje mnoho zemřelých, žijících v temnotě, z níž hledají únik. Jejich přítomnost pociťuje člověk jako náhlý, nevysvětlitelný

strach, provázený únavou a nespavostí. Svíčky pro zemřelé mají hořet v kostelích, které jsou naplněny vibracemi modliteb celých generací. Kostely byly stavěny na zvláště silných energetických bodech země. Hořící svíčky zde vytvářejí vlastní energetické pole ve formě vysokého světelného sloupu, jímž mohou postižené duše stoupat vzhůru.

Zdůrazňuji, že nepříznivý efekt doma hořících svíček platí jen ve vztahu k modlitbám pro zemřelé. Při meditaci a jiných modlitbách jsou silně působícími symboly a pomáhají k vnitřní koncentraci.

Pro člověka symbolizují hroby místo morální povinnosti žijících vůči mrtvým, i když v nich nejsou ti, pro něž truchlíme, přítomni. Pláčeme jen pro v prach rozpadlé tělo. Energie smutku a pláče působí na zemřelou duši jako magnetická síla, která ji přitahuje neustále znovu k zemi, působí ji bolest a zabraňuje ji v dalším volném vývoji ve vyšších nadzemských sférách.

Energie smutku jsou nepříznivé i pro člověka žijícího. Otevírají jeho auru a vytvářejí v ní tmavé barvy, které přitahují nedobré duše. Tyto se snaží v otevřené lidské auře „zaháznit“, což vede, jak už bylo řečeno, k ochrnutí a změně vědomí vlastní osobnosti, k depresím a k schizofrenii.

Nesčíselné duše, duše celých generací, které si nejsou vědomi smrti svého fyzického těla, vyhledávají s oblibou hřbitovy, vznášejí se nad hroby, vyhledávají blízkost lidí, protože doufají uskutečnit svou touhu - žít opět ve hmotném těle. Senzitivně nadaný člověk by se měl raději vystríhat časté návštěvy hřbitovů, i když to neodpovídá jeho představám o dodržování piety vůči zemřelým. Před každou návštěvou hřbitova je dobře prosit svého duchovního ochránce o ochranu a po příchodu domů spláchnout pod sprchou všechny fluidální zbytky, které s sebou přinášíme.

Při soumraku a večer dochází u ubohých duší na hřbitovech k zesílené pohyblivosti. Spojují se ve skupiny, vyzařují vůči lidem silné negativní frekvence strachu a ohrožují duševní vyrovnanost přítomného člověka. Senzitivní jedinci jsou přepadeni nevysvětlitelnou vnitřní panikou a hrůzou. Některé hřbitovy jsou zvlášť silně nabitы negativní energií zde shromážděných nízko vyvinutých duší. Prochází-li člověk duševní krizí, mohou ho strhnout k nerozvázným činům, které mohou ohrozit i jeho život.

Atmosféra hřbitovů je naplněna zcela jinými barevnými nuancemi, než je tomu na jiných místech. Jasnovidci jsou schopni vidět nad

hroby energetické pole bělavě šedé mlhy, z níž vystupují špinavě žluté nuance, které opět přecházejí do tmavé šedi, až v sytou čern.

Mimo duší zemřelých se zde zdržují i světlé bytosti, které zachycují naše modlitby a snaží se jejich pomocí zesílit svoje záchranné působení na ubohé duše. Modleme se nejen za rodinné příslušníky, přátele a známé, ale vysílajme světlou energii vroucích modliteb do všech hřbitovů celé planety. I zde je nutné zdůraznit vzájemnou spojitost všech životních forem univerza, které tvoří na sobě závislý celek. Mnoho z nás si tento fakt neuvědomuje. Vysílaná láska a prosby se vždy vrací zesílené zpět ve formě požehnání životu vlastnímu.

Velkou pomocí ubohým duším je rozhovor s nimi. Žádný z těchto rozhovorů nezapadá v nic, ačkoliv pro nás zůstávají bez odpovědi. Vždy je kolem nás pár neviditelných duší, které vnímají naše slova. Vysvětlujme jim, že zemřeli a že jejich další život bude mnohem světlejší a krásnější, odpoutají-li se od blízkosti země a budou-li prosit Ježíše Krista a jeho anděly o pomoc.

Největší pomoc můžeme prokázat duším již za jejich života na zemi nebo v předsmrtném boji. Hovořme s nemocnými o smrti a o životě jako o vzájemně se doplňujících faktorech všeho bytí. Smrt je jen nepatrná část naší celkové existence, přechod z jedné životní dimenze do druhé. Nemá cenu předstírat nemocnému, že bude zdrav a že se vše obrátí k lepšímu. Vnímání dohasínajícího života je mnohem senzitivnější než se domníváme a každý tvor cítí dobu svého odchodu. Vyprávějme umírajícím o životě po smrti, o tom, jak je nutné aby se nechal odvést světlými bytostmi, které stojí v době umírání u jeho lože. Chce-li se po smrti vrátit tam, kde doposud žil, zůstane v blízkosti země, kde bude trpět chladem a temnotou.

Všechno, od čeho se člověk musí odloučit, působí bolest. Ale bolest jsou kořeny příštího růstu.

Nechte odejít vámi milované domů. Nepatří vám, patří svému otci, Stvořiteli. Ulehčujte jim odchod láskou a nadějí v setkání, možnosti smířit se se všemi, se kterými si na zemi méně rozuměli, jistotou, že smrt je osvobozuje pro vzkříšení v životě mnohem krásnějším. Nezapomínejme na modlitbu, rozhovor s Bohem, který je nejsilnější energií a službou lásky v každé životní bolesti a snaze pomáhat.

„Otče, obejmí všechny hroby svou láskou a milosrdenstvím a ved' zbloudilé duše k poznání jimi Nepoznaného !“

Příroda

Ve světě, v němž žijeme, jsme pouze hosty. Nášim hostitelem je příroda a její kosmický organismus, spojovací článek mezi člověkem a jeho Tvůrcem.

Příroda je stejně jako člověk výrazem tvůrčí síly a geniality Boha a oba mají na zemi společné úkoly ve vývojovém růstu a zdokonalování životů vlastních i ostatních. Duše lidí, zvířat, rostlin a minerálů, planet a galaxií tvoří jediný univerzální životní proud, v němž dochází k nepřetržité energetické výměně. Hmotná těla jsou prostoupena těly duchovními, která spějí v dlouhých evolučních periodách ke své dokonalosti.

Člověk, v sobě uzavřená životní jednotka, je nositelem ducha a duše. Zvířata a rostliny jednotlivých ras a druhů tvoří individuální jednotky, které mají „společnou duši“. Životním cílem a programem života lidského by měla být vzájemná pomoc a podpora, láska a oddanost Tvůrci a respektování každého života bez ohledu na jeho evoluční stupeň. Člověk je ve srovnání s ostatními životy nositelem ducha a intelligence, která by se měla projevovat jen charismatickým zaměřením.

Příroda zůstává celé věky na své vývojové cestě tichou, věrnou, oddanou služebnicí člověka. Všechna její nesčetná vědomí by byla schopna kosmické existence bez člověka, ale ona se podílí věrně na životě lidstva, pokud to jeho vývoj vyžaduje. Plní úkoly jí určené a jestliže ji člověk poškozují, brání se tím, že se snaží své struktury a formy přizpůsobit změněným okolnostem.

Společný Tvůrce, Bůh, je nedělitelný, ale může se manifestovat jako Boží jiskra, část tvůrčího pravěta v nesčetných životních principech. To neznamená, že Bůh je se světem, v němž žijeme, identický. Bůh je duch, život na zemi je životem hmotným, jehož realita je realitou jen v lidském, smysly ohraničeném vnímání. Ve skutečnosti je dočasnou iluzí lidských představ o prostoru a času, pokud člověk nedosáhne vývojového duchovního stupně, který ho oprostí od nutnosti pozemských inkarnací a přivede ho k porozumění duchovní logiky a pravdy.

Země, mikrokosmos v makrokosmu jejího slunečního systému a tento systém opět mikrokosmem v univerzu, domovu milionů Zemi podobných planet a dalších sluncí, je domovem nesčetných viditelných i neviditelných přírodních jedinců, kteří zajišťují

biologickou rovnováhu a strukturální podmínky planety země a zajišťují její hmotný život.

Jak vnímá člověk toto životní společenství? S pokorou láskou a vděčností? Plněním svých povinností vůči přírodě a životu vůbec? Spíše s arogancí a bezohledností vůči slabšímu. Domnívá se být pánem níže vyvinutých životů, rozhoduje o právu na zrození a smrt. Živí se těly jím k tomuto účelu usmrcovaných zvířat, znásilňuje přírodní zákonitosti, otravuje tělo přírody chemickými substancemi a jeho auru škodlivými emisemi, čímž zeslabuje proudy léčivých přírodních energií.

Přírodní svět s neviditelnými bytostmi, které nazýváme skřítky, rusalky, vodní žínky, trpaslíky, satyry ap. jsou v našem vědomí pohádkovými figurami. Tyto bytosti jsou zhmotněnými přírodními silami nám neviditelného světa a jejich existence je pro matku přírodu nepostradatelná. Žijí ve vodě, ve vzduchu, v hloubce země a pomáhají udržovat přírodní rovnováhu, podporují růst, vývoj, nerušený životní běh životních ras a druhů. Jsou nositeli elementární síly země. Nejsou vázány prostorem a časem. Člověku jsou příznivě nakloněny, i když s ním nemají dobré zkušenosti. Pečují o růst léčivé síly bylin, minerálů, pramenů nebo stromů, kterou přenášejí na člověka. Opřeme-li se o kmen vzrostlého stromu, jsme nabiti osvěžující silou a energií, která přispívá k tělesnému zdraví a vyrovnaní duševní labilit. Přírodní neviditelné bytosti mají fluidální, průsvitné tělo, jehož záření odpovídá barvám jejich životního elementu. Barvě vody, lesa, země, vzduchu ap. Vyhýbají se místům, kde se hromadí negativní myšlenková energie lidí, kde je hluk, špatný vzduch, krátce řečeno míjejí znečištěnou přírodu a hluk velkých měst nebo silně frekventované oblasti. Vědomí přírodních bytostí nedosahuje úrovně lidského vědomí, ale je vyšší než např. vědomí zvířat. Délka jejich života je rozdílná. Léta, měsíce, ale i jen několik hodin. Tyto bytosti neznají smrt. Jejich odchod lze přirovnat k vypařování se rosné kapky nebo k dohořívající svíče.

Příroda je říší beze slov, ale kdo ji miluje, rozumí jejímu mlčení. Zadíváme-li se do očí zvířete, do kalíšku květiny, vnímáme šumění vody a lesů, nepotřebujeme slov.

Zvířata nejsou vázána na zem jako třeba rostliny. Jejich fyzické tělo má volnost potřebnou k celkovému vývoji, kterou by měl člověk respektovat. Použiji zde jako příklad psa a myslím na utrpení „věrných přátel člověka“, přivázaných celé roky na řetězu. Pes,

v jehož životním programu je zvlášť zdůrazněna potřeba pohybu, je v ní člověkem často omezován. To ohrožuje jeho přirozenost. Stejným znásilňováním přirozenosti je buď jeho hýčkáni nebo drezúra. Pes musí poslouchat a respektovat každou náladu a nápad svého pána. Salutuje, tančí na dvou nohách ap. Pokud to zvířeti dělá radost a při výcviku není používáno násilí, je možné tyto snahy tolerovat. Ale v každém případě si „pán“ musí uvědomit, že omezuje svého „hodného psa“ v jeho přirozeném vývoji. Jen málo lidí se snaží rudimentárně se vyvíjející porozumění zvířete „pánovi“ zaměřit na něco pro obě strany užitečného.

Pes a těla ostatních výše vyvinutých zvířat mají svoji tělesnou auru. Ve spánku je astrální tělo zvířecí aury stejně jako astrální tělo člověka posilováno životní silou. Zůstává spojeno s ostatními těly zvířecí aury Stříbrnou šňůrou, ale není se schopno od těla fyzického vzdálit do větších vzdáleností jako je tomu u člověka.

Zvířata nemají vůči sobě vzájemnou zodpovědnost jako člověk k člověku. Zvířecí zodpovědnost je zaměřena na skupinu, z níž pochází. Pes má ve svém podvědomí program chování nejen své rasy, ale i ostatních psích ras.

U zvířat, které se stávají kořistí silnějšího, vytváří tento životní úděl základní strukturu jejich vnitřního životního programu. To znamená instinktivní reakce a způsob obrany zvířete pronásledovaného, ale i zvířete lovícího. V okamžiku napadení cítí zvíře svůj konec. V jeho těle se uvolní velké množství určitých hormonů, které potlačují pocity bolesti. Napadené zvíře se brání, ale necítí bolest.

Větší bolest a strach pocítují zvířata, jestliže je člověk týrá, protože duševní vědomí zvířete, např. psa, je programováno na službu člověku, kterého potkává s přátelstvím a důvěrou. Duševní vědomí zvířete však registruje negativní zkušenosti s člověkem. Každý pes má svoji vlastní osobitost. Někteří jedinci zapomínají lehčeji utrpené rány, jiní se stávají kousavými, nedůvěřivými kreaturami, které nejsou schopny celý život potlačit ve svém vědomí bolesti, učiněné jim člověkem. Musí-li člověk zvíře usmrtit, měl by mu v lásce vysvětlit své jednání. Náš pes nemohl zemřít, protože nebyl schopen se odloučit od jím milovaných. Po rozhovoru s umírajícím „Johnym“ a po vysvětlení, že musí nyní odejít, ale že po čase přijdeme za ním, došlo k rychlému rozloučení. Usmrtit naše milované zvíře injekcí v domněnání, že ho uchráníme bolestí ap., nemáme právo. Všechno přírodní dění, zrození i smrt, vychází z vyšších zákonitostí, které nemáme právo podupávat a zapomínat,

kteře musíme dodržovat. Každý člověk a každý život má právo na přirozenou smrt, která je mu již při zrození vyměřena. Zásahy do této zákonitosti, násilné ukončení života vlastního nebo cizího jsou těžkým karmickým proviněním. Po smrti žije zvíře v jemu příslušné astrální sféře a po krátkém čase se vrací vybaveno novou životní silou zpět na zem sloužit člověku.

Je nesmírně potěšující vědět, že existují životy, které obětavě, bez nároků, vlastních přání a podobných lidských vlastností slouží nejen člověku, ale pomáhají i k udržování a růstu životů ostatních.

Tak jako ostatní životy jsou i rostliny dílem Stvořitele. Ze všech životů těla přírody mají největší schopnost růstu a regenerace. Cílem každého jednotlivého kvítka je stát se dévou, dokonalou rostlinnou duší. Všechny rostliny jednoho druhu mají společnou duši, do níž se vrací po ukončeném životě se všemi získanými zkušenostmi. Tyto jsou společnou duší shromažďovány a slouží ke zdokonalování dalšího vývoje celého rostlinného druhu.

Děkujeme-li květinám za nádheru jejich květů, přijímají radostně energii naší lásky a reagují zesíleným vyzařováním energie vlastní, která se projevuje zesíleným působením barev, vůně a estetických tvarů květů na duši člověka.

Na vnějším okraji éterického těla lidské aury jsou uzliny, které přijímají a převádějí energii barev a vůně k působení na fyzické tělo. Na tomto poznatku je založena část přírodní medicíny, zvaná aromatherapie.

V přírodě neexistují náhodné barvy. Všechn její život podléhá zákonům, které ovládají životní dění až do jeho nejmenších nuancí. Člověk je jediný, který tento zákon porušuje. Každá z přírodních barev má vlastní vibraci, působící na energetická centra lidského těla. Zeleň listů a luk je přijímána čtyřmi dolními čakrami, jejichž činnost je spojena se zemskou přitažlivostí. Jejich energie, vedená nervovými dráhami, uklidňuje a osvěžuje tělo, posiluje zrak.

Při trhání květin bychom měli květ s láskou uzavřít ve svém nitru a vysvětlit mu, kolik radosti nám přináší. Abychom plně využili jeho vyzařující energii, můžeme kytici nebo jednotlivé květy přiložit na srdeční centrum a v představě jím vdechovat vůni a nádheru květin. Cítíme-li duševní stísněnost, smutek a osamocení, může jedno jediné kvítko, na které se soustředíme v rukou nebo ve váze před námi, přinést vnitřní uklidnění a oblažení.

Ncházejte zvadlá kvítka, která již splnila vůči člověku svou povinnost, do odpadového koše. Vraťte je zpět do klína země, která využije poslední zbytky energie uvadlé květiny k posílení dalších rostlin.

Na celé zemi je málo lidí, kteří rozumí pláči a zpěvu matky přírody. Kdo hledá v šumění lesa radostné vyprávění devas, kdo ví, že jezero zahalené mlhou je výrazem určitých životních elementů, z nichž se vyžívají nesčetné duše přírody ? Krása a velikost přírody bere člověku často řeč a vhání mu slzy do očí. „Slzy mají sílu lidského slova.“ (Ovidius)

Zůstat jen u slov je však málo. Příroda by měla být člověku příkladem pokory, síly a velikosti v odpouštění a pomoci. Hojí své rány, způsobené jí člověkem, bez nářku a pomstychtivosti. Nevybočí z kolejí Stvořitelem daných zákonů a plní oddaně a věrně svoji povinnost vůči ostatním životů, sledujícím stejný cíl: růst a vývoj nejen těla, ale i duše.

Sázíme v zahradách semena v očekávání bohaté, kvetoucí úrody a pestré nádhery květů. Chceme-li sklízet, musíme nejprve něco udělat: zasadit semena. Jinak neroste nic. Stejně je tomu tak i s pozemskou úrodou člověka. Sází-li dobrá semena svých myšlenek, slov a činů v životních zahradách vlastních i cizích, zajišťuje si nádhru a bohatství příští sklizně.

„Nechci dát Bohu třtinu
chlada a nevděku,
chci bdít, až vztáhne ruku
po věrném člověku.“

A. Janoušková: „Modlitby“

Čas a prostor

Dnešní život v hospodářsky vysoko vyvinutých zemích, jako je např. Evropa, poskytuje člověku mnohem víc než jen to, co je k životu nutné. Přesto si však lidé stěžují, že mají málo. Málo peněz a málo času. Peněz má člověk od pradávna čím méně, čím je bohatší, ale co víme o čase.

Podle Einsteina není časový interval fyzikální časovou veličinou, protože jeho vnímání je relativní ve vztahu k určitému systému.

Prof. Stephan H. Hawkins (Department of Applied Mathematics and Theoretical Physics, Cambridge) informoval v poslední době světovou veřejnost, že považuje výlety do času za zcela reálné. Před sedmi lety uveřejnili astrofyzici Morris, Thorne a Yurtsever z „California Institute of Technology“ v Pasadeně přesvědčení, že cesta do minulosti bude technické civilizaci v blízké době možná, bez porušení kauzality nebo vyvolání anachronizmů.

Absolutním časovým měřítkem je pro lidstvo rychlost světla. Přiblížení a dosažení rychlosti světla znamená pro člověka vládu nad prostorem, časem a hmotou. Ve vyšších duchovních dimenzích, které lidé nazývají rájem nebo nebem, pojmy čas, minulost, budoucnost neexistují.

Jak došlo ke vzniku polarity, prostoru, času ?

Božská duchovní stvoření, tedy i my lidé, vyšla z Tvůrce čistá, ale ne dokonalá, vybavená svobodnou vůlí, láskou a moudrostí. Atribut svobodné vůle zneužila, když se domnívala, že jsou schopná samostatné existence, odělené od Božského vědomí a Božské zákonitosti. Božské vědomí a vědomí odpadlých bytostí vytvářelo pól a protipól. Tím došlo ke vzniku polarity. Čas a prostor jsou měřítkem polaritou ovládaných světů. Jejich existence končí opětovným spojením provinilých se duchovních bytostí se svým Tvůrcem, návrat do nekonečna ve smyslu časovém a prostorovém, ve kterém platí jiné měřítko než čas.

Čas slouží lidstvu jako měřítko jeho životního rytmu. Jakmile člověk pochopí zákonitosti kosmického životního běhu, jehož

součást tvoří, bude se moci pohybovat nezávisle na prostoru a času i v doposud mu neznámých dimenzích.

V životních prostorech, které nazývá člověk rájem nebo nebem, čas neexistuje. Přítomnost, minulost a budoucnost je stmelena v celek, ve věčnost. Veškeré události minulé, přítomné a budoucí jsou zachyceny v tzv. Akaša - kronice, Světové paměti, která je uložena ve čtvrté astrální dimenzi. Reflektuje život každého jednotlivého člověka, ale i celých národů. Dosáhneme-li určitého stupně vnitřního vývoje, budeme schopni v ní číst jako v otevřené knize. Někteří zvláště mediálně nadaní jedinci to mohou již v době jejich pozemského vývojového stupně. Člověk je nazývá jasnovidci nebo proroky.

Zhmotnění těl provinilých duchovních bytostí proti Božské zákonitosti je adekvátně k rozsahu jejich zatížení manifestováno třemi stupni: lehkým zhmotněním kosmickým, polomateriálním a zhmotněním úplným, jako je tomu u lidstva. Stupni zhmotnění opět odpovídají struktury a formy životních dimenzí, pro ně stvořených. Čím vyšší je stupeň tělesného zhmotnění, tím omezenější jsou jeho životní časové zákonitosti.

To, co prožíváme na zemi jako čas, jsou proměny. I když říkáme, že čas již odešel, neodešel čas, ale probíhající události, kterými získáváme zkušenosti a ty opět přispívají k našemu vnitřnímu vývoji.

Polarita času je vyjádřena růstem a zánikem, životem a smrtí. Smrt je ukončením řady pro náš pobyt na zemi programovaných událostí, ale ne koncem existence a koncem vývoje našeho duchovního vědomí. Smrt není určována časem, ale v čase působící Božskou vůlí.

Představa prostoru a času mizí v hluboké meditaci, která je schopna překonat denní vědomí a otevřít bránu vědomí vyššímu, vědomí bez hranic.

Využívejme přeměn, které nazýváme na zemi čas, k vyššímu duchovnímu vývoji tím, že se budeme snažit uskutečňovat v našem denním vědomí jen pozitivní myšlenky, pocity, slova a skutky, které jsou budujícím faktorem nejen naší šťastné budoucnosti, ale i přítomnosti.